

Ștefan Vardia (Romeo Stavăr)
îl înfruntă pe profesorul Vucea
(Horea Benea)

Teatrul „Ion Creangă”

NOTA ZERO LA PURTARE

de Virgil Stoenescu
și Octavian Sava

Teatrul „Ion Creangă” a reluat *Nota zero la purtare*. La sfârșitul primei reprezentații, două generații de interpreți — cei de la vechiul studio „Nottara”, care au realizat în urmă cu 17 ani premiara absolută a piesei și cei care i-au dat acum o nouă viață — s-au întâlnit pe scenă, și-au strins prieteneste mâinile și s-au îmbrățișat. A fost un moment impresionant. Și, cei care au trăit primele emoții alături de Virgil Stoenescu și Octavian Sava s-au lăsat cuprinși de nostalgie, înduioșați de sentimentul cald de solidaritate umană și de breaslă ce-a inundat scena și sala. Dar nu criteriul sentimental ne face să mărturisim, că, reîntoarsă acasă, această comedie, după ce-a colindat, deopotrivă cu alte valori ale dramaturgiei noastre contemporane, nenumărate scene din străinătate, se păstrează încă vie și autentică, tinerească în spiritul ei etic, în nota umorului ei specific. Aerul ușor didactic și schematismul eroilor pozitivi — neajuns observat chiar la debutul piesei — nu au avut și n-au nici astăzi atita putere

incît să-i umbrească robustețea și vitalitatea, să știrbească forța constructivă și generoasă a mesajului.

Noua conducere a Teatrului „Ion Creangă” s-a orientat, cred, foarte bine atunci cînd s-a gîndit să o repună în circuitul teatral. Tinăra generație de spectatori are nevoie și își poate cultiva sentimentele și înălța spiritul prin exemplul eroilor din piesă, martori ai dramaticilor evenimente politice și sociale, imediat următoare Eliberării. Îmbibată de poezia gingașă a adolescenței, de elanuri romantice, de exaltări și teribilisme, de dulceața și candoarea primelor mărturisiri de dragoste, ca și de amărăciunea primelor dezamăgiri, *Nota zero la purtare* acuză convingător aspectele reprobabile ale educației din școala și casa burgheză, individualismul steril și anarhic, elogiază influența pozitivă a colectivității, pledează pentru opțiunea și angajarea în partidul comunist. Toate aceste argumente dramatice răzbat foarte limpede și din actualul spectacol, conștiințios pus în scenă și fidel textului. Montarea vioaic și tonică, fără îngroșări, semnată de tinăra Heana Muntea, în decorul adevătat al Elenei Simirad Ciurteanu, se distinge prin interpretările actoricești. Reprezentația a evidențiat, în primul rînd, chipul eroilor : Ștefan Vardia și Mariana Pleșoianu. Andra Teodorescu a fost o adolescență sensibilă, lirică, animată de candida elanuri și sfoase îndoielei : Romeo Stavăr, un adevărat uiteist — simpatice, diez, cu multă și convingătoare căldură interioară. Foarte buni, de asemenea : Mircea Mușatescu (Miron) — spontan, cu haz natural molipsitor; Mugur Arvanescu (Nico) — firesc, autentic și pitoresc în straiele lui țărănești. S-a impus prin robustețea scenică, prin știința dozării nuanțelor comice și Marins Rolea (Ionaș zis Barbarossa). În ciuda unei oarecare ostentații în desenaarea trăsăturilor negative ale personajului, Lucian Museurel (Mișu Felecan) a relevat însușiri interpretative vrednice de notat. În aerul ușor velut, manierist, în care au fost construite chipurile profesorilor, s-au putut distinge nuanțe caracteristice clare: Butnaru — cel oprimat —, întruchipat cu credință de Gh. Tomescu și lașul Vucea, înfățișat cu temperament agresiv, uneori cu prea mult temperament, de Horea Benea. Demne de semnalat sînt și evoluțiile actorilor Alexandrina Ilalie (Dana), Constantin Birliba (Moș Griguta), Dumitru Anghel (Daniel), Vasile Mentzel (I. Pascu), Nicolae Spudereă (Directorul).

V. D.